

(א) לעיל ד' ג' ט' לקמן י"ט,
א ב"כ"א: של מני האומות,
(ד) ב"כ"א: סוכה, (ה) ב"כ"א
טקס: סכך.

מוסף רש"י

בית שנפחת. גגו, וגגין
שלהם חלקים הן וטוין
ולא משפטים, ונפתח הגג
באמנו, וסיכך בסכך
כשר על פי הפתח ונמלא
הפתח מופלג מן
הפתח לכל ד' (לש"י)
(ד). אם יש מן הכותל
לסיכוך ארבע אמות
הפתח ביניהם רואין
כשרה, שדופי הבית נעשין
לה דפנות והמקרה פסולה
המפקת ביניהם רואין
אזה כאלו היא מן הדופן
ויעקס הדופן עד כאן ואין
מחזיר לנכר סכך (שם).
וכן חצר שהיא מוקפת
אכסדרה, ונג' אכסדרה
מפסיק בין מחילות הבתים
לאיר שיקר עליה, אם
יש ביהמ"ד הגג ד' אמות
פסולה, דמו לא מהני לה
מחילות הבתים (שם).

סוכה פרק ראשון סוכה

יז.

עין משפט
גר מצוה

קד א מ"י פ"ה מהל'
סוכה הלכה כ'
טו"ש"ע א"ח סימן תרלג
טע"ף ב:
קב ב מ"י שם הלכה יד
סג עשין מג טו"ש"ע
א"ח שם טע"ף א:
קו ג מ"י שם הלכה כ'
טו"ש"ע שם טע"ף ב:
קז ד מ"י שם טו"ש"ע שם
טע"ף ג:

לעזי רש"י

קלושטור"א. מנור.

רבינו חננאל

והא דר' אמי, אסיקא
שיעור משך סוכה קטנה
ד' טפחים. הא דאמר רבנן
דבי רב האור בסוכה פוסל
(בג' טפחים), וסכך פסול
פוסל בד' טפחים, ואקשי
רבה עליה ומה אילו איכא
סכך פסול פחות מד'
טפחים ואיר משלימו לר'
כשרה, ולא יהא האויר
החמור דפוסל בג' טפחים
כסכך פסול הקל ממנו
נדאין פוסל עד שיהיה
בו ד' טפחים. (ואמרי
להו) ונאמר ליה לדידך
נמי דאמרת איר פוסל בג'
טפחים, כדתנן הרחיק את
הסיכוך ג' טפחים פסול,
סכך פסול בד' אמות,
כדתנן בית שנפחת וסיכך
על גביו אם יש בין סיכוך
לכותל ד' אמות פסול,
ואילו איכא סכך פסול
פחות מד' אמות, ואויר
פחות משלשה משלימו
לר' אמות כשרה, ולא יהא
האויר [ה]חמור דפוסל
כסכך פסול דפוסל בד'
אמות.

ומשהו דכוותיה פריך פ"ק דעירובין (דף י'): דלמר רב יהודה מצוי
שהוא רחב ע"י אמה מרחיק שמי אמות ועושה פס ג' אמות ופריך
ואמאי יעשה פס אמה ומחלה ורחיק שמי אמות ויעשה פס אמה
ומחלה וליכא לשנויי הכא כדמשני התם דלתי אורח דהאי גיסא ודהאי
גיסא ומצטל ליה דהכא כל הפחות
מג' כלבוד דמי והוה ליה כסתום
דאפילו עשה כל דפנות הסוכה קנה
קנה פחות מג' כשרה כדתיא לעיל
(דף י'). דופן סוכה כדופן שבת וכלל
שלא יהא בין קנה לחצירו ג' טפחים
ואין שייך לחלק כלל בין סוכה של
ג' דפנות לסוכה של ארבעה ועוד
קשיא טפי דשני פסין שיש בכל אחד
חצי טפה ומשהו סגי דמוקי חד
בפחות מג' סמוך לדופן ואידך מוקי
בפחות מג' סמוך לראשון וי"ל משום
דלמרינן בסוף פ"ק דעירובין (דף טו):
דכל מחילה שאינה של שמי וערב
אינה מחילה ואם היו שני פסין שאין
בכל אחד ארבעה הויה לה כמחילה
של שמי: **א"ר ר' פוסל**. כל הסוכה
בשלשה בין בארבע בין מן הצד סכך
פסול פוסל כל הסוכה בארבעה
בארבע כגון שהוא רחוק מן הכותל
ארבע אמות דאין יכול לנטלו משום
עקימת דופן ונמלא חוץ בין כשר
לכשר ודוקא כשמתחיל מדופן האמצעי
ומהלך על פני כל הסוכה עד הפתח
דהשתא חוץ האויר או הפסול בין
כשר לכשר וליכא ג' דפנות לא ליה
ולא ליה אכל אם מתחיל מן הדופן
שצדד ומהלך עד הדופן שנגדו אם
נשאר מן הכשר לצד הדופן האמצעי
כשיעור הכשר סוכה כשרה דהא אית
לה ג' דפנות ושל כל הפתח פסולה
והיכא דהאויר או הפסול אין מהלכין
על פני כל הסוכה כגון דליכא בארבע
סוכה ג' על ג' אויר או ארבעה
על ארבעה סכך פסול אם ממנו ועד
הדופן האמצעי כדי הכשר סוכה הכל
כשר בין מה שצדדין בין מה שלצד
הפתח ואפילו מה שיוצא לחוץ לגמרי
דהואיל והכל מחובר לשיעור הכשר
סוכה הרי זה כפסל היוצא מן הסוכה
דייתר בלא דפנות כדלמרינן [לקמן]
(דף י"ט). דנידוין כסוכה ואפשר אפי'
מושם

מתני' הרחיק הסיכוך מן הדפנות.
במשכה: פסולה. דאויר פוסל בשלשה אפילו מן הצד. ומכאן אני
אומר ומפרש הא דלמרינן שבסכך פסול מן הצד אמרינן דופן עקומה
להכשיר עד ארבע אמות היינו דחשבינן לסכך כאלו מן הדופן ויעקס
ונכפף למעלה ובאורח ליכא למימר
הכי ואינו מפרש רואין את הדופן
כאלו הוא עקום והולך תחת הסכך
פסול ומגיע לסכך כשר ומוציא את
הפסול מן הסוכה דלס כן גס גבי
אויר מני נמלא הכי: **בית שנפחת**
וסיכך כו'. גגו נפתח באמצעו רחוק
מן הדפנות לכל ד' וסיכך על הפתח
באמצעו ונמלא מקרת הבית שהיא
פסולה משום תעשה ולא מן העשוי
מפסקת בין דפנות לסכך כשר:
אם יש מן הסיכוך. הכשר ולכותל ד'
אמות פסול דבארבע אמות לא נאמר
למשה מסיני דופן עקומה אצל בפחות
כשרה הלכה למשה מסיני רואין מקרת
הבית כאלו היא הדופן שנעקס
למעלה ואין כאן סכך פסול לפסול
הסוכה ולא יישן תחת זה: **והוא חצר**
המוקפת אכסדרה. כל חצר שבהש"ס
לפני הבתים והבתים פתוחין לו. חצר
זו מוקפת בתים ממוכה ופתוחין לה
סביב מג' רוחותיה ולפני הבתים עשו
אכסדראות סביב לשלשה רוחותיה
והאכסדרה פתוחה היא ואין לה דופן
לצד החצר ויש עליה מקרה וזה סיכך
על גבי כל אוירה של כל חצר
שבאמצע היקף אכסדראות ואין דופן
לסוכה זו אלא מחילות הבתים
המפסיקות בין בתים לאכסדרה
ונמלאה מקרת האכסדרה מפסקת
סביב בין סכך לדפנות אם יש ברוחב
האכסדרה ד' אמות פסולה פחות
מארבע אמות כשרה דלמרינן דופן
עקומה. דוגמא לדבר קלושטור"א
בלשון אשכנז של חז"ה אומות"ה הם
הגלחים שיש לה אויר שיש בה עשבים
והיקף אכסדרה סביב לו: **שהסיכוף**.
סביבו"ה סביב לה סמוך לדפנות צדדי
המקבל טומאה ובאמצע גתן הסכך
כשר: **אם יש**. תחת הסכך פסול ד'
אמות פסולה אף הסכך כשר לפי שאין
לה מחילות פחות מאלן כשרה דלמרינ'

דופן עקומה: **ג' כל הני למה לי**. לאשמעינן דופן עקומה בתלת
צדי במתניתין יתיני חדא ולשמעינן לכולהו: **משום דהני מחילות לנים**
עבדן. להיות דופן לבית זה והרי הבית נעשה סוכה הלכך שדין
מחילות בתר סוכה ע"י עיקוס: **אצל חצר המוקפת אכסדרה**
דמחילות לאו לאכסדרה נעשו. אלא לבית הלכך ליכא למימר מקרת
אכסדרה עקימת דפנות הללו היא ולא שדיניהו לדפנות הכא לצד
סוכה: **סכך כשר הוא**. כלומר ממין סכך כשר הוא ופסולו משום
תעשה ולא מן העשוי אצל דבר שאין מסככין בו שהוא מין פסול
אימא לא ליכשריה על ידי עיקוס: **דיסבי וקאמרי**. משמיה דרב:
אויר פוסל. כל הסוכה בשלשה: **וסכך פסול פוסל**. את כל הסוכה
צד: **צר מינה דההיא**. כלומר הראיה אינה עיקר: **דרב ושמואל**
אמרי תרתייהו משום דופן עקומה נגעו בה. להכשיר דלמרינן דופן
הוא ולא סכך ואין כאן"ה פסול וכי אמרינן בארבעה כגון באמצע
רחוק מן הכותל ד' אמות דאין יכול לנטול על ידי עקימת דופן
חליטה: **ואמינא ליה אגא**. תשובה לדבריהם: **ומה אילו איכא סכך פסול פחות מארבעה**. ואויר צדדין פחות משלשה מאי אמרינן ביה:
כשרה. דליכא שיעור סכך פסול: **מלייה**. להיא שיעורא צפודין דאסור לסכך בתר משום מקבלי טומאה והויה בה ארבעה
טפחים מסכך פסול: **מאי אמרינן ביה**: **פסולה**. דאיכא חליטה ארבעה ומתחילה כשהיה אויר שהוא חמור היתה כשרה ועכשו
שנהפך להיות קל נפסלה: **לא יהא אויר**. חמור שפוסל בג' פוסלה לסוכה זו כסכך פסול שהוא קל שאינו נפסל אלא בארבעה: **אמרו**
לי או הכי לדידך נמי. דלמרת שיעור סכך פסול ד' אמות דלית לך דעממא דמתניתין משום דופן עקומה אלא זהו שיעורא לפסול אפילו
באמצע אף זו תשובתך ומה אילו כו' ואויר פחות מג' צדדין: **בשלמא לדידי דאמרי ארבע אמות**. דקמני ממתין פסולה הא פחות כשרה:
משום

הבגד

אין כדי הכשר סוכה ממנו עד דופן האמצעי מנטרפין זה עם זה
לכדי הכשר סוכה ואין האויר והפסול חוצצין מאחר שהכשר מתחבר
יחד דרך הצדדים: **א"ר ר' איבא סכך פסול פחות מארבע** ואויר
פחות מג' מאי בשרה. ואין באויר שיעור לפסול ואין בסכך פסול
שיעור לפסול אין מנטרפין זה עם זה לפסול כיון דלא שוו
שיעוריהו להדדי כדלמרינן ומיהו היכא דליכא שני טפחים סכך
פסול ושנים של סכך פסול ואויר מפסיק ביניהם פחות מג' איכא
לספוקי אם שני הפסולין מנטרפין לארבעה לפסול את הסוכה
דשמא כיון דאויר מפסיק ביניהם לא מנטרפי או שמא כיון דאין
באויר ג' מנטרפין ומיהו היכא דליכא בפסולין ד' ואויר פחות
מג' מפסיק ביניהם אין האויר משלימו לארבעה בטה שחושבו
כסתום מחמת לצד דלא אמרינן לצד להחמיר:

סוכה פרק ראשון סוכה

קח א מיי פכ"ג מה"ג
כלים הלכה א ופכ"ג
הלכה ז:
קט ב שם פכ"ג הל' ג:
ק"ג ג שם הלכה ד:
ק"ד ד שם הלכה ג:
ק"ב ה מיי פ"ה מה"ג
סוכה הלכה יד קמג
עשין מג טו"ע א"ח ס"י
מלגל סק"ף א:

רבינו הגנאל

משום שלא שור
בשיעוריהו,
שיעורו בטפחים והסכך
באמת, לפיכך לא
מצטרפו, אלא לדידכו
אורי ואורי טפחים ניהו.
ולרבה נהי דלא שור
בסוכה גדולה, אבל בסוכה
קטנה דאין בה אלא
ז' טפחים הלא נפסלת
בר' טפחים סכך פסול.
ומשני רבה התם לגבי
טוכה קטנה כיון דהוי
בה ד' טפחים סכך פסול,
היא ליה רובה דטוכה
סכך פסול, ובטל המיעוט,
ונמצאת כאלו כולה סכך
פסול וליכא לסוכה כולל.
ואקשינן לרבה וכל היכא
דלא שור בשיעוריהו לא
מצטרפו, ותנן במסכת
כלים בפרק כ"ז הבגד
שטמא משום שלשה על
שלשה למדרס, משום
שלש על שלש לטמא מת,
השק ד' על ד' טפחים
והעור ה' על ה' מפץ
ו' על ו' [פ"ג] הבגד
שטמא בטפחים למדרס
ובשיעור שלש אצבעות
לטמא מת, והשק שיעור
טומאתו בטפחים, ותנן
במעילה פ"ק ד' בסופו,
הבגד והשק השק והעור
העור והמפץ, מצטרפין
זה עם זה, והה א"ע"ג
דשיעור האי באצבעות
ושיעור האי בטפחים דלא
שור בשיעוריהו ומצטרפו.
ומשני רבה שאני התם קא
מפרש טמא (בסוכה)
(בספא), אמר ר' שמעון
מה שם הואיל וטמא
דפושט, ותנן בזה הניח
בכלים פ"ק כ"ז זה
הכלל כל שחיבר לו מן
החומר ממנו טמא, סכך
הקל ממנו טהור, המקצע
מוכרס טפח על טפח
טמא, ומתמיהין טפח על
טפח למאי חזי, ושנינן
הואיל וראוי ליתלו על בני
חמור, דלא חייש להכי.
בסורא מנחי כדאמרן,
אורי פוסל בג' סכך
פסול פוסל בר' טפחים,
וכן הלכתא. בפומבדיתא
מנתי, אמר רב יהודה
אמר שמואל סכך פסול
באצבע הסוכה בארבעה
טפחים מן הצד בארבע
אמות (ורבה) אמר בין
באצבע בין מן הצד בר'
אמות, ומקשינן אדשמואל
תנן נתן עליה נטר שרוב
ארבעה טפחים כשרה,
ומשני נטר מן הצד הוא,
לפיכך הסוכה כשרה שאין
נפסלת הסוכה מן הצד
אלא בר' אמות. ת"ש שני
סדינין מצטרפין שני נטרין
אין מצטרפין, ר' מאיר
אומר נטרין מצטרפין
בשולמא לרב מאי
מצטרפין מצטרפין לר'

הבגד ג' ע"ג ג'. משנה היא במסכת כלים פרק כ"ז [מ"ב] והכי
מיתניא הבגד מטמא משום ג' על ג' למדרס ומשום ג' על
ג' לטמא מת השק ארבעה על ארבעה והעור חמשה על חמשה
ומפץ ששה על ששה שוין למדרס ולטמא מת והשתא הבגד ג'
אצבעות על ג' אצבעות על ג' אצבעות לטמא מת
דמרבינן לה פרק צמה מדליקין
(שבט דף טו:) מדמתיב והבגד דחזי
לעניינא אכל מדרס תלוי במידי דחזי
לישיבה וצפחות מג' טפחים על ג'
טפחים לא חזי אכל שק ועור ומפץ
שוין למדרס ולטמא מת: **ורג"ג ע"ה**
הבגד והשק והעור והמפץ מצטרפין
זה עם זה. משנה היא פרק קדשי
מוצב במסכת מעילה (דף ק"ג) וקמי
סיפא א"ר שמעון מ"ט מפני שהן
לריוין לטמא צמוצב והכי תנן
מעילה הבגד והשק השק והעור
העור והמפץ מצטרפין דווקא כשכר
הזה לפי שיעורן קרובין זה לזה אכל
בגד ועור או שק ומפץ דשיעורן
ממור מצטרפין לקל ולא קל לממור
כדתנן התם במסכת כלים (פכ"ז מ"ג)
היה עושה צ' מן הבגד ואחד מן
השק שלשה מן השק ואחד מן העור
ארבעה מן העור ואחד מן המפץ
טהור חמשה מן המפץ ואחד מן העור
ארבעה מן העור ואחד מן השק ג'
מן השק ואחד מן הבגד טמא זה הכלל
כל שחיבר לו מן החומר ממנו טמא
מן הקל ממנו טהור ומתוך הכלל
דלמא לרביי משמע דלאו דוקא קמי
מתמיהין דמפץ כשכר זהו:
כדתנן המקצע מכוון טמא.
משנה היא התם במסכת

משום שיעורא ולא שיעורא הוא. דלרבע אמות הוא שיעור לפסול
וצפחות מכאן אינו שיעור לפסול ואין הטעם משום דופן עקומה אלא
כך שיעורו לפסול הלכה למשה מסיני כאשר כל השיעורין: **האי לאו**
שיעורא הוא כיון דלא שור גרסינן. ולא גרסינן וכיון: **אלא לדידכו**
דאמריטו שיעורא דידכו משום
הפלגה. דהא ארבעה דקאמריטו לא
תנן להו צמתימין לענין סכך פסול
והא סכרה מנח לכו אמתן היינו
טעמיכו משום דכלל מקום חסודין
ד' טפחים להיות מקום חסוד לעצמו
אחם אומריס שאף זה מקום הוא
לעצמו וחוזף צסוכה זו לעשותה
כשמים ואין דפנות להם מה לי איתפלג
כו': **צסוכה קטנה.** ששיעורה
מלוממס: **מי לא שור שיעוריהו.** על
כרחף אחד זה ואחד זה פסולה צג'
טפחים כיוון דנפק ממורת לצוד חשיב
לצזוריה לשיעוריה דסוכה וכיון דשור
שיעוריהו לענין שום סוכה ליצטרפי:
א"ל הפס. דשניהם פוסלין צה צג'
לא משום דשור שיעורן לפסול אלא
משום דליתיה לשיעורא דסוכה: **הבגד**
ג' על ג'. טפחים אס ייחדו למשכב
הוצ מטמא ליעשות אצ הטומאה
במשכב הוצ או צמדרכו: **הבגד**
והשק. הואיל ונמשן קרוב להיות
שוה: **מצטרפין.** להשלים את הקל
שחם אין צשק ד' הבגד שהוא חמור
משלימו אכל השק אינו משלים הבגד
החמור: שק. מנוחה של עזים עשוי
והוא עב יותר מן הבגד ואינו מגיע
לעצויו של עור: **וכן השק העור**
מצטרפין. להשלים שק את שיעור
העור: **מה טעם.** מצטרפין הואיל
וראויין צשיעור אחד לטמא מושב
הוצ: **דסתן המקצע מכוון.** מאחד
מכל אלו קיעע טפח על טפח. מקצע
שמשיחו סביב סביב צאזומל ותמקנו
יפה אפילו אין צו אלא טפח על טפח
טמא כדמפרש: **הואיל וראוי לעלו.**
לעשותו טלאי ע"ג מרדעת החמור
כנגד צית מושב האדם וכיון דשור
שיעוריהו צאחד מטומאות הוצ
ליעשות אצ הטומאה מצטרפין אף
למדרס. ויש מפרשים המקצע מכוון
יחד שחיבר קליועיהן שקיץ כל מתיין
ועשה מהן טפח על טפח ותפין יחד
והראשון נראה לי: **צסורה מסנו לא**
שעתא. דרב דלמר סכך פסול
פוסל צד' צלמנע: **צהאי לישנא.**
דלמר לעיל (ע"ב) דאשכחניהו צרה לדינן
דצי רב דיתצי וקאמרי לה: **צנהרדעא**
מסנו. דלא אמרה רב אלא שמואל
וברב פליג עליה: **צלמנע צארבעה.** דמקום חסוד הוא להפליג ולחון
שאין הדפנות מועילות שוב זו לזו ונראות כשתי סוכות: **מן הלד**
צארבע אמות. אכל פחות מכאן כשרה דמסלקין להו צפחות מכאן
צעקמת דופן וצלצד שישמירי הכשר סוכה צכשר אכל ארבע אמות
לא אתמר צהו דופן עקומה: **ורב אמר צין צלמנע כו'.** שזהו
שיעורו לפסול: **טן נפן עליה נטר כו'.** קח סלקא דעתך צלמנע:
שני סדינין מצטרפין. לשיעור סכך פסול לפסול הסוכה משום
דצב המקבל טומאה: **שני נטרין אין מצטרפין.** לפוסלה משום
דצי נטרין קאמר לה דלית ליה [ד.] מסככינן צנטריס: **רבי מאיר אומר אף נטרין.**
לשעתיא אמת רב צין צלמנע צין מן הצד צארבע אמות מאי מצטרפין כו'. דקח
סלקא דעתך צלמנע קאמר ורב איצעי לן לאוקמה צנטריס שיש צבן ד'
כדאוקי רב לעיל [שס] פלוגתייהו דרבי יהודה ורבי מאיר רבי מאיר
לעמיה דלמר אין מסככינן צנטריס ומאי מצטרפין דקאמר רבי מאיר
מצטרפין לארבע אמות לשיעור סכך פסול: **אלא להך לישנא דלמר**
רב צלמנע צארבעה טפחים. כדאשכחניהו צרה לרצנן דצי רב דלמרי
הכי האי מצטרפין דרבי מאיר היכי דמי דצעי צירוף אי דלית צהו
ארבעה למה להו צירוף ואי דלית צהו ארבעה קנין בעלמא ניהו
דהא רב הוא דלמר צשמעתא דלעיל צנטריס שאין צבן ארבעה דברי
הכל כשרה. ולשמואל ליכא לאומזי מינה דשמואל לטעמיה דלמר
צנטריס שאין צבן ד' מחלוקת ומוקי להא צנטריס שאין צבן ארבעה
ומאי מצטרפין מצטרפין לארבעה טפחים דלדידיה ליכא למיפרך
קנין בעלמא ניהו: **ס' ומודה רבי מאיר.** צכל אלו שהוא פוסל
צבן

א) שנת עו. ע"ש עט.
כלים פכ"ז מ"ב, צ) מעילה
י"ה, א) כלים שם מ"ד,
ד) וצ"ל לטלאי כ"ה בענין,
ה) וצ"ל י"ד. ו) שם,
ז) ולקמן ל"ה. ח) ש"ך
לקמן ע"פ, ט) [בגמרא]
ו) וצ"ל י"ה ומו"ס צ במעילה
איתא שקן עמד לנולה
וע"ש שפירשו נוולה היא
ארבייה,

מוסף רש"י

הבגד שלשה על
שלשה. לעומת מדרס
הוצ לעשות אצ הטומאה
(שבט טו.) הבגד והשק
השק והעור העור
המפץ מצטרפין זה
עם זה. הבגד שהוא
מטמא ג' אצבעות על ג'
אצבעות, והשק שיעורו ד'
טפחים, על ד' טפחים,
הבגד מצטרף לשק שקל
הימנו לארבעה על ארבעה,
וכן כל אחד ואחד מצטרף
לקל הימנו, דשק מצטרף
לעור למטה על חמשה,
והעור למפץ שלשה על
ששה, דהיינו לקל הימנו,
אכל לא הקל על החמור,
דלתי מני לכו הכי
הבגד והשק והעור והעור
כו' מצטרפין אי עס
זה (שנייה י"ח). הואיל
ודראוי לטמא מושב.
אס צירף משנים יחד
לנלאי מרדעת של חמור
כשיעורו לענין מושב הוצ,
אס קיעע משנים מהן
ותקן טפח על טפח לשב
עליו, מיטמא ליה אצ
הטומאה צמוצב הוצ (שבט
טו.) ליטלו על גבי
החמור. שאיני מקפיד אס
הוא משני מינין (שם).
שני סדינין מצטרפין,
לארבעה טפחים לפסול
סוכה משום סכך פסול
דצבן המקבל
טומאה, ושקן פסול
צלמנע פוסל צארבעה
(ע"כ י"ח). שני נטרין
אין מצטרפין. לפוסלה,
דלפילו כולה מסוככת
צבן צשרה, ור' יהודה
היא (שם).

רבינו הגנאל (דמשך)

אמות בין באצבע בין
מן הצד, אלא לשמואל
באצבע למה לי מצטרפין,
אי אית בהו ד' בלא
מצטרפין פסול הוא, אי
דלית בהו ד' קנים
בעלמא ניהו. ומשני מאי
מצטרפין דקתי, לעולם
דאית בהו ד' טפחים,
ומצטרפין לר' אמות מן
הצד. ורב פפא אביעי לה
לשמעתא קמי הא, דכל
היכא דהוו הנטרין ד'
טפחים בין לר' מאיר ובין
לר' יהודה אין מסככינן
בתן משום גורת תקרה,
וכל היכא דלית בהו ג'
על ג', בקנים בעלמא
ניהו ולרברי הכל כשרה,
אבל היכא דאית בהו
[מג' ועד ד' פלוגתא דר'
מאיר ור' יהודה, ר' מאיר
פוסל ור' יהודה מכשיר.
והלכה כר' יהודה. ת"ש
סיככה בנטריס שיש בה
ד' טפחים],

א) חסן סכך וצ"ל ד' פסולה
אין צבס ד' טפחים ר"מ פוסל
ור"י משכיר ומודה ר"מ וכו'.